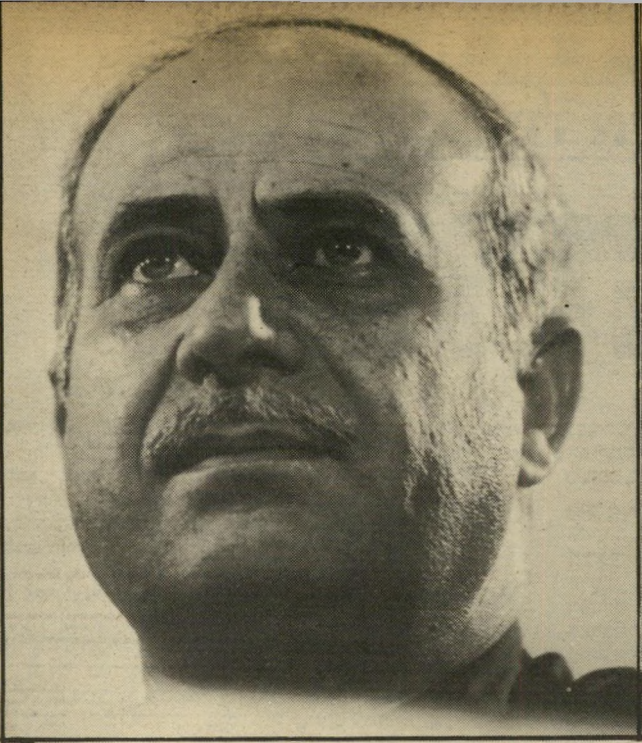

כומר אבראלי-עסל
המלכה לא תשמע

בכנסיה, ביום הראשון הקרוב. הררשה היתה צריכה לבוא מפי כומר של הכנסיה האנגלית, בעל שם שלא קל לבטא אותו בהולנדית: ריאח אבראלי-עסל.

השבוע שלח שרהפנים שני שוטרים בלבוש אזרחי לביתו של אבראלי-עסל בנצרת, ומסר לו באמצעותם צו בכתב: במשך שנה אחת אסור לכומר לצאת מגבולות ישראל.

צווארון-כמורה. ריאח אבראלי-עסל אינו רק בעל שם ציורי ("ריאח" — רוחות, "אבראלי-עסל" — אבי הרבש) אלא גם בעל אישיות ציורית. הכומר הערבי, יליד הארץ, שהיה בחייו במקומות שונים בעולם. בין השאר למד בהודו. הוא דובר אנגלית מצוינת, ואחרי שובו לארץ למד גם עברית. הוא ראש הכנסיה האנגליקנית ("אפיסקופלית" בארצות-הברית) ביש ראל, אך לא בשטחים הכבושים. הוא בעל עיניים ירוקות, אף נישירי וכושר דיבור רב.

עם היווסד הרשימה המתקדמת לש"ל, היה אבראלי-עסל אחד הדמויות הבולטות ביותר בתנועה המתקדמת הערבית, שהיא אחת משני מרכיבי הרשימה. הוא בלט בהופעתו הנחרצת לא פחות מאשר בצווארון-כמורה שלו. דיבור זה של פלסטיני לאומי, שהוא גם איש-כמורה בעל קשרים בינלאומיים נרחבים, לא מצא חן בעיני השילטונות. הוא המועמד מס' 3 של הרשימה לכנסת, ולאחרונה נבחר כמוכ"ל התנועה הערבית.

יתכן שהגדוש את סאת סכלנותם של השילטונות כאשר הצטרף לח"כ מוחמד מיעארי בעת ביקורו האחרון אצל יאסר ערפאת בתוניס.

פלסטינים אותנטיים. לפני שנה יצא פרץ צריאטי-צריאטי-המאריך ("מעצר מולדת") לאישיות בולטת אחרת בתנועה המתקדמת הערבית: כמל ר'אהר, צאצאו של ר'אהר אל-עומר האגדתי, מלך הגליל. ר'אהר פנה לבג"ץ, ולאחרונה קבע בית המישפט כי שריהפנים מוסמך להוציא צווים כאלה, על סמך שיקוליו.

ברור כי פרץ משמש בעיניים אלה רק כדור מטעם שרות-הביטחון הכללי, הרואה בעין רעה מאוד את הופעתם של מנהיגים אותנטיים בציבור הערבי בישראל. עתה הטיל מעצרי-מולדת גם על הכומר בעל הלשון החדה.

אבראלי-עסל התלוצץ השבוע שהצו הוצא לפי בקשת אשתו וילדיו, המתלוננים על נסיעותיהם כפי שהיו בעולם. אולם בינתיים הוא שיגר להולנד את נוסח הדרשה שעמד לדרוש בכנסית המלכה בהאג, כדי שתשמע בפי מישוה אחר.

ריכוזי התאונות בכמה ימים קשור בעומס-החום הכבד הרובץ על הארץ, פתח קורפו מייד בקריאה רמה: דרו שים מזגני-אוויר במכוניות!

ח"כים נאמו על הזנחת הכבישים, על חוסר התקציבים הדרושים לביטוח הנסיעה, העיתונאים כתבו. הפרשנים זעקו בכל כליהת-הקשורת. המישפחות קברו את הקורבנות. ההמשך ידוע מראש.

פרשות

השאלות שלא נשאלו

איך נהרגה אירית פורטוגו?

באמת? מי ירה בה, ומדוע?

מי ירה בגובה?

ראשי הנוסעים?

מראייני-הטלוויזיה רם עברון אינו ידוע כמי שמחמיק שאלות חשובות. כאשר הוא נמנע מלשאל שאלה המתבקשת מאליה, זה אומר דרשני. מולו ישבה, לפני שבוע, צעירה חביבה: חיילת מנוסעות האוטובוס בקו 300, שחטיפתו גרמה לפרשת השב"כ. חיילת זו ניצלה מן החטיפה בלי פגע. לא כן חברתה, החיילת אירית פורטוגו, שניספתה בתקרית זו. מעולם לא פורסם איך נהרגה חיילת זו. בציבור רווחת ההנחה שהיא נרצחה בידי החוטפים.

מובן מאליו כי הנחה זו מוטעית, מכיוון שהחיילת נהרגה ביריות — ובידי החוטפים לא היו שום כלי-ידי. הם החזיקו בידיהם רק סכינים וחבילה מיסטרית בעלת חוטם, שאותה הם הציגו כמיוזרדת-נפץ. מעולם לא פורסם מה היה טיבה של חבילה זו.

מי ירה בראשים? בעת הראיון עם רם עברון סיפרה החיילת השניה כי פורטוגו הגישה עזרה לפצועים. אחרי ההסתערות של כוחות-הביטחון על האוטובוס יצאה החיילת ממנו, ואז

הידיעה פורסמה בעיתוני ישראל באותה שיגרת. היא לא עוררה שום תגובה.

נאמר בה כי הגנרל אנטואן לחד, מפקד צבא-דרום-לבנון ושליט ררום-לבנון בחסרי ישראל, איים להפגין את בתי-הספר בצידון. הסיבה: ממשלת לבנון עורכת שם בחניות בגרות לתלמידיהם, אך לא אירגנה בחניות-בגרות דומות בשטחים הנתונים לשליטתו של לחד.

יתכן שהיה בסיס לררישתו של לחד לערוך בחניות-בגרות ממשלתיות גם בשטח הנתון לשליטתו, השייך — לפחות להלכה — למדינת-לבנון. אולם האיום להשתמש בתותחים, שסופקו לו על-ידי צה"ל, כדי להפגין כיתות של בית-ספר, הוא מסמרי שערות.

מובן שעצם האיום הזה הוא מעשה טרור קלאסי, מן הסוג החמור ביותר — הפיכת מאות תלמידי-בגרות לבני ערובה למילוי ררישה כלשהי.

ממשלת-ישראל לא מחתה על מעשה זה של סוכנה הראשי בלבנון. צה"ל לא תבע מלחד לחזור בו מן האיום בשימוש כזה בנשק שסופק לו. אף עיתון ישראלי אחד לא מצא לנכון להעיר הערה כלשהי על ידיעה "שיגרתית" זו.

מיפלגות

מעצר מולדת

„רוחות הרבש“

לא ינשבו בהולנד,

הכומר מנצרת לא יישא

את דרשתו

באוזני המלכה בעיר האג

מלכת-הולנד בוודאי אינה יודעת זאת, עדיין. אך השבוע החליט הרב יצחק פרץ, שרהפנים של ישראל, שהיא לא תשמע דרשה מסוימת

העם

טרמפ על המוות

השבוע זה קרה שוב:

תאונה מחרידה,

נאומים של פוליטיקאים,

מבול של מאמרים,

והתוצאה — אסם

התהליך חוזר על עצמו כל כמה זמן: תאונות-דרכים מחרידה, רבת-קורבנות, מזועזעת את הציבור כולו. בדרך כלל גורם לזעזוע מיוחד ריי בוי-הילדים שנקטלו. מותם של 10 ילדים, הנהרגים במקום אחד ובתאונה אחת, מזועזע לא-ישוער יותר מאשר מותם של 20 ילדים, הנהרגים בשבוע אחד ב-20 מקומות שונים, ב-20 תאונות שונות.

כאשר קורה הרבר, פורצת קריאה נואשת מפי הציבור: זה לא יכול להימשך! מוכרחים לעשות משהו! **למחות על, לתבוע מ.** מאותו הרגע מתחילה המכונה הגדולה לפעול. שרה-החבורה, שאיש אינו שומע על קיומו בשאר ימות השנה, מתחיל להצהיר הצהרות, לפרסם תוכניות, לדרוש ררישות ולהפגין פעילות נמרצת וקולנית.

כל פוליטיקאי שיש לו רריסטי-דגל בכלי-התיקשורת תופס טרמפ על ההיסטוריה, משמיע הכרזות, תובע תביעות, מריץ מיברקים ומכתבים, וחוטף כותרת אחת או שתיים בטל-וויזיה, ברדיו ובעיתונות.

מובן שגם העיתונות מתמלאת במאמרי-ביקורת חריפים. כל בעל-טור מוחה על, תובע מ, קובע ש. זה נמשך כמה ימים. בינתיים נערכת ההלוויה קורעת-הלב, ועקת המישפחות משתתקת, פרשה אחרת מסיחה את דעת הציבור.

ואז חוזר הכל לקדמותו. שר התחבורה נרגע, הפוליטיקאים תופסים

לולא כן, לא היתה ההשפעה היהודית בארצות-הברית ופי-עילות, השדולה הישראלית" ויכולות להגיע לאן שהגיעו.

אן יכול הקורא לשאול: אז מה יש לדאוג?

אם איתרע מזלנו, ובגלל נסיבות מיוחדות-בימינו הגיעה ישראל הקטנה להשפעה כה מכרעת במעצמת-העל מס' 1 בעולם, בצורה שאין לה תקדים בהיסטוריה האנושית כולה — מה לנו כי נליין? מה לנו כי נדאג?

אני דואג מפני שזהו מצב בלתי-נורמאלי. ודברים שאינם נורמאליים, עלולים להגיע באחד הימים לסוף מר. כל הגזמה טומנת בחובה זרע של פורענות.

משום-כך אני מסכים עם אורה נמיר, כאשר היא ניבאת שחורות.

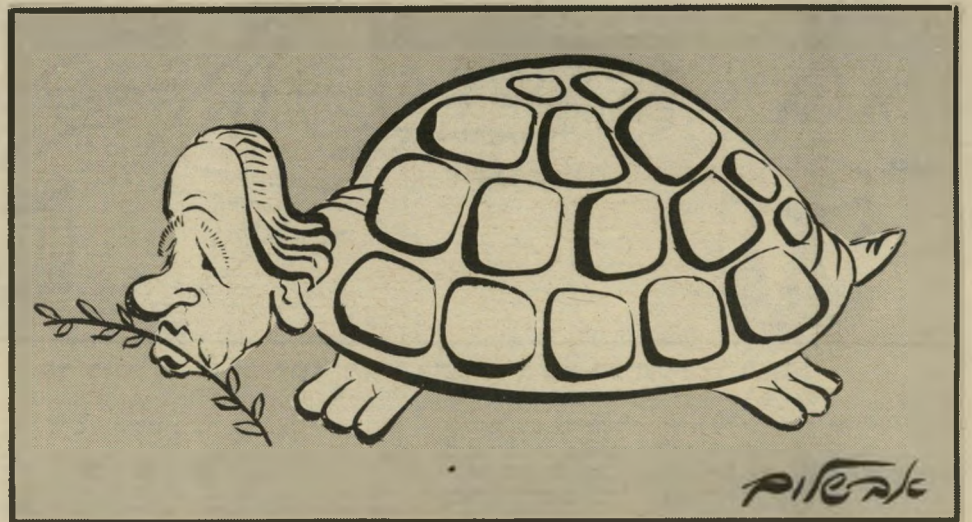
פרשת פולארד צריכה להדליק נורה אדומה.

נורה אדומה? זרקור אדום? בפרשת פולארד ראינו פרץ של רגשות אנטי-ישראליים. שלא ידענו על עצם קיומם.

כי פרשת פולארד יצרה בפעם הראשונה מצב שבו נוצר ניגוד גלוי בין האינטרסים של ארצות-הברית לבין האינטרסים של ישראל. לפתע נתקפו יהודי ארצות-הברית בהלה.

לפתע נוכחנו לדעת כי מתיחת לפני המים הרגועים, שבהם משתקפת שמש האהבה האמריקאית לישראל, יש זרמים אחרים — זרמים שחורים ומסוכנים.

לפתע ניתנה הרשות לדבר נגד ישראל, בשם הביטחון של ארצות-הברית — ובכלי-התיקשורת האמרי-

טראפ על נושא אחר. בעלי-הטורים בעיתונות מוצאים להם עניין יותר אקטואלי לעסוק בו.

והמזגנים אינם. כך זה קרה השבוע.

התאונה המזועזעת בררד לחפציה-בה (ראה עמודים 8-9) עוררה מריבצו גם את עסקן-חרות חסר-המעש, חיים קורפה, הנושא בתואר שרה-החבורה.

במשך שנים ארוכות של כהונה לא עשה קורפה את הדברים האלמני-טאריים הדרושים לצמצום תאונות-הדרכים. בין השאר: שיחור-ממסים של אביזרים בטיחותיים ומוגני-הראי וירי. מכיוון שהשבוע היה ברור כי

זו היה זמן רב לפני ההסתערות, כאשר כוחות-הביטחון ניסו לעצור את האוטובוס הנוסע על-ידי יריה בגלגליו.

השאלה המתבקשת: מי ירה באוטר בוס בגובה הראשים של הנוסעים?

טראפ על נושא אחר. בעלי-הטורים בעיתונות מוצאים להם עניין יותר אקטואלי לעסוק בו.

והמזגנים אינם. כך זה קרה השבוע.

התאונה המזועזעת בררד לחפציה-בה (ראה עמודים 8-9) עוררה מריבצו גם את עסקן-חרות חסר-המעש, חיים קורפה, הנושא בתואר שרה-החבורה.

במשך שנים ארוכות של כהונה לא עשה קורפה את הדברים האלמני-טאריים הדרושים לצמצום תאונות-הדרכים. בין השאר: שיחור-ממסים של אביזרים בטיחותיים ומוגני-הראי וירי. מכיוון שהשבוע היה ברור כי

זו היה זמן רב לפני ההסתערות, כאשר כוחות-הביטחון ניסו לעצור את האוטובוס הנוסע על-ידי יריה בגלגליו.

השאלה המתבקשת: מי ירה באוטר בוס בגובה הראשים של הנוסעים?

קאיים פורסמו התקפות והשמעות, שהעידו על קיומם של רגשות עמוקים של תיסכול והתנגדות.

אני חושש מפני היום שבו יקום הציבור האמריקאי הלא-יהודי ויצעק: דין זה לא יכול להימשך!

ואז עלולה התגובה להפוך את הקערה על פיה. לא לכיוון של נורמליזציה של היחסים בין שתי המדינות, אלא לכיוון של אנטי-שמיות פורועה, שסימיניה כבר ניכרים פה ושם כיום.

אם זה יקרה אי-פעם, עלול איש כמו ג'ורג' בוש להתגלות באור אחר לגמרי, ולהגיד דברים שונים מאוד מאותם דיבריי-הנפוש שהשמיע, וישראל, התי-לויה בארצות-הברית כפי ששום מדינה אחרת בעולם אינה תלויה בה, עלולה למצוא את עצמה במצב נורא. וכמוה יהודי ארצות-הברית.

בראי לחשוב על כך מראש. עכשיו.